Έτος 2ον — Μυτιλήνη ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 Φεβρουαρίου 1913 — Αριθ. 179

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Χ. ΣΑΜΑΡΙΔΗΣ & ν.
ΤΙΜΟΘΕΟΣ Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Μητροπόλεως.

Τηλεγρ. Διεύθυνσις:
«AGHON» METELIN

Τιμή ἑκάστου φύλλου λεπ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετησία ἐν Μυτιλήνῃ	Δρ.	18
» ἐν τῇ νήσῳ καὶ Ἑλλάδι	»	22
» ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ.	30

Ἐξάμηνος ἀνάλογος

Πᾶσα ἀπίθειξις πληρωμῆς μὴ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ταινίας τῆς ἐφημερίδος καὶ τοῦ ὑπογραφέως τῶν διευθυντῶν θεωρεῖται ἄκυρος.

Δημοσιεύσεις κατ' ἀποκοπήν

ΛΑΪΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

ΓΕΡΜΑΝΟΣ Ο Ε'.

Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ κατάλληλοτέρα, ἐπιτυχεστέρα, ἐπικαιροτέρα ἐκλογὴ διὰ τὸν Ἁγιώτατον Θρόνον τῶν Φώτων ἀπὸ τὴν τῆς παρελθούσης Δευτέρας.

Ὁ διαπρεπὴς ἱεράρχης τέως Χαλκηδόνος Γερμανὸς ἦτο ἐκεῖνος, εἰς ὃν τὸ γένος ὁλόκληρον ἀπέβλεπεν ὡς τὸν μόνον καὶ ἀντάξιον τοῦ ἐκλιπόντος ἀειμνήστου σεπτοῦ Πατριάρχου καὶ Ἐθνάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'.

Ἡ εὐρεῖα μόρφωσίς του, ἡ πεφωτισμένη διάνοιά του, ὁ ἀδαμάντινος χαρακτὴρ του, τὸ ἀλύγιστον σθένος του καὶ ἡ ἔξοχος καὶ ἀνδρικωτάτη θρᾶσίς του πάντοτε μὲν, ἰδίᾳ δὲ ἐν δεινῇ περιστάσει τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, εἶναι τὰ περικοσμοῦντα τὸν γαραρὸν Ποιμενάρχην μεγίλα προσόντα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς χηρείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Γένος προσηνέχθησαν.

Καὶ ἡ προχθεσινὴ ἐκλογὴ ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἱεραρχία καὶ ἡ Ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεία γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ ἐπαξίως ταῦτα καὶ νὰ ἀπεκδέχεται παρ' αὐτῶν τὴν συνετὴν καὶ πεφωτισμένην διακυβέρνησιν τοῦ κλυδωνιζομένου σκάφους τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ὁ τέως Χαλκηδόνος Γερμανὸς ὁμοφώνῳ ψήφῳ τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκλογικῆς συνελεύσεως ἀναβιβάζεται ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας ἑκατομμυρίων ὀρθοδόξων ὁμογενῶν εἰς τὸν Ἁγιώτατον Οἰκουμενικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ ἀπὸ τῆς προχθὲς Δευτέρας Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Γερμανὸς ὁ Ε'. ἀναλαμβάνων ὑπὸ δεινὰς ἐπισης περιστάσεις τὴν πηδαλιουχίαν τῆς γαραρᾶς ὁλκάδος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ὡς Πατριάρχης καὶ Ἐθνάρχης τοῦ ἐν Τουρκίᾳ ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ, ἀναπτέρωσε τὰς ἐλπίδας τῶν δεινῶς κατοδυναστευομένων δούλων ἀδελφῶν καὶ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ μόνον ἔγκλεισε νὰ πληρώσῃ τὰς καρδίας πάντων χροιᾶς ἀνεκλαλήτου καὶ χρυσῶν ἐθνικῶν ἐλπίδων καὶ πόθων.

Ὁ νέος μας Πατριάρχης εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας εὑρίσκει καὶ πάλιν τὴν εὐκαιρίαν ἵνα ἀνεπτύξῃ τὴν ἐθνικωτάτην θρᾶσιν Αὐτοῦ πρὸς προστασίαν τῶν ἀπαραγράπτων ἱερῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους καὶ νὰ δικαιώσῃ τὰς προσδοκίας, ἃς ἐπ' αὐτοῦ ἐστήριξεν ἡ Ὀρθοδοξία καὶ ὁ Ἑλληνισμός.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΩΡΑΙΟΝ ΩΡΟΝ

Γνωστή μου κυρία ὑπηρετοῦσα ὡς νοσοκόμος εἰς στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον ἐμοῦ διηγήθη τὴν ἑξῆς συγκινητικὴν ἱστορίαν δι' ἕνα νέον πληγωμένον εἰς τὸ πόδι τον ἀπὸ σφαῖραν.

Ἤτο ἀπηλπισμένος ὅτι θὰ τοῦ ἀπέκοπτον τὸ πόδι του. Αὐτὸ, ὅλο τὸ ἔλεγε καὶ τὸ ξανάλεγε καὶ εἰς μάτην ἡ καλὴ νοσοκόμος προσεπάθει νὰ τὸν πείσῃ, ὅτι τὸ πόδι του θὰ γίνῃ καλά, μόλις ὁ ἰατρὸς βγάλῃ τὴ σφαῖρα. Ἕνα βράδυ κλίνησε χαρτὶ διὰ νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολήν. Τὸ πρωῒ τὴν ἐπιστεύθη εἰς τὴν νοσοκόμον διὰ νὰ τὴν ρίξῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἀπηυθύνετο εἰς τὴν μητέρα του ἡ ὁποία μένει εἰς τὸ Κάϊρον.

— Σᾶς παρακαλῶ θερμὰ, κυρία, νὰ τὴν ρίξετε μόνη σας εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Εἶνε γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστική μου.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι ἂν μὲ βεβαιώσῃς ὅτι δὲν τῆς λὲς μέσα σὺ γράμμα δυσάρεστα καὶ ἀνάρμοστα πράγματα.

— Ἀπορεστα; Τῆς λέγω τὴν ἀλήθεια. Ὁ φάκελλος εἶνε ἀνοικτός. Ἠμπορεῖτε νὰ διαβάσετε τὸγράμμα.

— Μοῦ δίνεις τὸ δικαίωμα;

— Μὲ τὴν καρδιά μου.

— Καλά. Θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ ἰδῶ ἂν πρέπῃ νὰ τὸ ρίξω.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔγραφε ἐκάτω κάτω τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπημένη μου Φρόσω,

Ἐκλεισε χρόνος ποὺ ἀρραβωνιαστήκαμε. Θυμᾶσαι πῶρα τέτοιον καιρὸ; Πόσα δνειρα γιὰ τὴ μέλλουσα εὐτυχία μας δὲν ἐκάναμε; Ἴσως ὅπως τώρα ἡ μεγάλες γιορτές. Δέφτο ξημερώνει ἡ ἡμέρα τῆς γιορτῆς μου. Θυμᾶσαι πρωῒ πρωῒ πέρνει ποὺ ἤλθες καὶ μ' ἐφίλησες χαρίζοντάς με μαζὶ μεδάλια καὶ τὴ φωτογραφία σου σ' ἕνα ἰδιαίτερο πορτοφολάκι μὲ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός μου ἀπ' ἔξω χρυσᾶ; Δὲν τὴν ἐχορτάινα ποτέ μου. Λέγω μὲ ἔσωσε. Μόλις ἔβγαινα στιγμὴ τὴν ἔβγαζα ἀπὸ τὴν μέσα τσέπη μου καὶ τὴν κύτταζα ὥρες. Τὴν ἔβρεχα πολλὲς φορὲς μὲ τὰ δάκρυα μου καὶ τὰ φιλιά μου. Ἄβρα δὲν θὰ 'ρθῇς πειαστὴ νὰ μοῦ κάνῃς τὸ δόρο γιὰ τὴ γιορτή μου. Ἡ θάλασσα μᾶς χωρίζει. Δὲν γλεντῶ, πίσεψε με. Μ' ἔχαραν ὁτὸ νοσοκομεῖο πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Εἶμαι πληγωμένος στὸ πόδι ἀπὸ σφαῖρα ὅλιου. Στὴν ἐκφραση τοῦ γιατροῦ εἶδα ὅτι ἡ πίηγή εἶνε σοβαρή, ἡ σφαῖρα δὲν εὑρίσκεται πουθενά, καὶ εἶνε πολὺ πιθανὸν πῶς θὰ μοῦ κόψουν τὸ πόδι.

Μὴ λυπᾶσαι πολὺ. Ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ σὲ πάρω πειὰ μὲ κομμένο πόδι, γιατί θὰ κάνω μεγάλο δόλιο στὴ ταίτι σου καὶ σοῦ σπὴν ὁμορφιά σου. Ἀλλὰ θὰ βρῶ ἕνα τίμιο παλληκάρι ποὺ ἔχω πῶς σὲ συμπαθεῖ καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σὲ κάμῃ γυναῖκά του. Ἐκεῖνο δὲν θὰ μὲ ἰδῇς πειά. Δὲν θέλω σ' ἀγαποῦσα, ὅπως σ' ἀγαπῶ, θὰ ἤμουν ἐγωϊστὴς μαζί σου καὶ θὰ σ' ἔπαιρνα, σακάτης καθὼς εἶμαι γιὰ νὰ σοῦ φαρμακώσω τὴ ζωή σου. Χαῖρε.

(Ὑπογραφή).

Ἐννοεῖται πῶς ἡ καλὴ κυρία δὲν εἶχε τρελαθῇ ἀνόμη διὰ τὰ ρίγη τέτοιων ὁλβερὰν ἐπιστολῶν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Καὶ ἂν καὶ τὸ τραβιὰ τοῦ ἤτο προηγουμένως σοβαρὸν, ἀνέμενε πάντα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐγχειρήσεως, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν ἐπομένην,—ἥμερα ἑορτῆς τοῦ τραυματίου.

Πρωῒ-πρωῒ τὸν μετέφεραν εἰς τὸ χειρουργεῖον ὅπου ἀνέμενεν ὁ ἰατρὸς καὶ οἱ νοσοκόμοι, τὸν ἐγλαροφόρμισαν. Ἡ σφαῖρα εὑρέθη καὶ ἐν γένει ἡ ἐγχείρισις διεξήχθη ἐπιτυχῶς. Ἀναίσθητον τὸν μετέφεραν εἰς τὴν κλίνην του.

Ἡ γνωστή του κυρία ἐζήτησε καὶ τῆς ἔδωσαν τὴ σφαῖρα, καὶ ὅταν ὁ ἐγχειρισθεὶς εἶχε συνέλθη πλέον, ἐπῆγε σιγὰ σιγὰ καὶ ἐκάθησε πλησίον του.

— Τὸ ἐδώσατε τὸ γράμμα; ἐψιθύρισε μὲ ἀσθενῆ φωνήν.

— Ὄχι γιατί ἡ μητρή σου εἶν' ἐδῶ καὶ μοῦ ἔδωσε νὰ σοῦ δώσω αὐτὸ τὸ κουτάκι γιὰ τὴ γιορτή σου.

Τὸ ἄνοιξε απασωδικὰ καὶ εἶδε,—τί νομίζετε;—τὴν σφαῖραν ποὺ ὁ ἰατρὸς ἐξέβγαγεν ἀπὸ τὸ πόδι του. Ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν νοσοκόμον, γενδίο συγκίνηση καὶ τῆς εἶπε μίαν λέξιν.

— Φωτε!...

— Ὥστε εἶσαι ἕνας φοβιτσάρης καὶ βοτε τὸ πόδι σου εἶνε τόσο καλὰ δσο καὶ τὸ ἄλλο σου.

— Λόστε σᾶς παρακαλῶ τὸ γράμμα, εἶπε καὶ δίκρυα χαρᾶς ἐπλημμύρισαν τὰ μάτια του.

Τὸ τὸ ἔδωσε καὶ τὸ ἔσχισε μὲ τρέμοντα χέρια κομματάκια, κομματάκια.

Σωτήρης Σκίπης.

ΤΟ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Θ'

ΑΡΘΡΟΝ 3.

Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπή

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐδρεύει ἐν Ἀθήναις. Μέλη δὲ αὐτῆς ζώνανται νὰ ἐκλεγοῦν καὶ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκλέγει κατ' ἔτος ἐκ τῶν μελῶν ἕνα Πρόεδρον, ἕνα Ἀντιπρόεδρον, ἕνα Γραμματέα καὶ ἕνα Εἰσηγητήν.

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει τὰ ἑξῆς καθήκοντα·

1) Τὴν παροχὴν τεχνικῶν ὁδηγιῶν χρησίμων διὰ τὰς ἐργασίας τοῦ «Σώματος τῶν Προσκόπων» ἰδίως δὲ σχετιζομένων πρὸς τὴν μόρφωσιν τῶν προσκόπων σημφώνως πρὸς τὸν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ Καταστατικοῦ σκοπὸν τοῦ Ὁμίλου.

2) Τὴν παροχὴν πάσης πληροφορίας αἰτουμένης παρὰ τῶν Νομαρχιακῶν ἢ Κοινοτικῶν Ἐπιτροπῶν ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀνατεθειμένα εἰς αὐτὰς καθήκοντα.

3) Τὴν κατὰ τὰς ἐπάσοτε ἀνάγκας ἐνέργειαν δι' ἑνὸς ἢ πλειόνων τῶν μελῶν αὐτῆς ἐπιθεωρήσεων πανταχοῦ ὅπου λειτουργοῦν ὁμάδες Προσκόπων.

4) Τὴν ἔκδοσιν πτυχίων ἀρχηγῶν ὁμάδων ὑπογραφομένων ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ Γραμματέως αὐτῆς.

5) Τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐκδόσεως βιβλίων, ἐγκυκλίων καὶ ἄλλων δημοσιευμάτων, δσάκις ἡ ἔκδοσις αὐτὴ ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου, καὶ τὴν ἐφαρμογὴν διὰ τούτων τῶν νομαρχιακῶν ἢ κοινοτικῶν ἐπιτροπῶν.

6) Ἡ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ ἐπέχει θέσιν νομαρχιακῆς ἐπιτροπῆς ἐν τῷ νομῷ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ τοπικῆς διὰ τὰς Ἀθήνας, τοῦ ἐλεγχητοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς ὄντος συγχρόνως, λόγῳ τῆς ἰδιοτητός του ταύτης, καὶ Ἐφόρων τῶν ὁμάδων τοῦ νομοῦ τούτου.

ΑΡΘΡΟΝ 4.

Νομαρχιακαὶ ἢ ἐν τῇ δίλοδαπῇ Κοινοτικαὶ Ἐπιτροπαί.

Ἐν ἑκάστῳ νομῷ ὑρίσταται Νομαρχιακὴ Ἐπιτροπή, ἀπέχουσα θέσιν καὶ τοπικὴν τοιαύτης διὰ τὴν ἕδραν του νομοῦ, ἐν ἀλλοδαπῇ δὲ διορίζονται Κοινοτικαὶ ἐπιτροπαὶ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἑκαίας κοινότητος, ἐν αἷς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἢ ἡλεκτροφασίσει ὅπως ἀναγνωρίσῃ λειτουργοῦντα Σώματα Ἑλλήνων Προσκόπων.

Αἱ Νομαρχιακαὶ καὶ αἱ ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ Κοινοτικαὶ Ἐπιτροπαὶ ἐκλέγουν ἐκ τῶν ἰδίων ἀκυτῶν μελῶν ἕνα Πρόεδρον, ἕνα Γραμματέα καὶ ἕνα Ταμίαν.

Αἱ ἐπιτροπαὶ αὗται ἐπέχουν ἐν τῇ οἰκείᾳ περιφερείᾳ τὴν θέσιν τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς· ἔχουσι ἅπαντα τὰ ἐν ἐδαφίοις 1—3 τῆς τρίτης παραγράφου τοῦ προηγουμένου ἄρθρου εἰδικὰ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς καθήκοντα. Πρόσθετ δ' ἔχουν καὶ τὰ ἀκόλουθα καθήκοντα.

1) Τὴν ἐπιμέλειαν τῆ· ἐφαρμογῆς συστήματος ἐργασίας ὁμοιομόρφου καὶ συμφώνου πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Κέντρου.

2) Τὴν πρότασιν διορισμοῦ τοῦ ἐφόρου τῶν Ὁμάδων τῆς περιφερείας.

3) Τὴν ὑποβολὴν ἄλλων οἱωνδήποτε προτάσεων εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, μὴ ἀποκλειομένου καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ προτείνειν αὐξησιν ἢ ἐλάττωσιν μελῶν αὐτῶν τούτων τῶν Ἐπιτροπῶν.

4) Τὴν Ἐγκρισιν ἀπονομῆς ἠθικῆς ἀμοιβῆς εἰς διακριθέντα Πρόσκοπον ἢ μέλος τοῦ Ὁμίλου ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν, ἀλλ' ἡ ἀπονομὴ τῆς ἀμοιβῆς ἀνήκει εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀποφαινόμενον πάντοτε μετὰ προηγηθεῖσαν ἔγκρισιν τῆς Νομαρχιακῆς, ἢ Κοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς.

5) Τὸν καθορισμὸν τοῦ ἀνωτάτου ὅρου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῶν Τοπικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τὴν ἐκλογὴν δύο τῶν μελῶν τούτων καὶ

6) Τὴν συγκέντρωσιν τῶν μητρώων τῶν προσκόπων τῆς ἰδίας περιφερείας, ὧν ὑποβάλλουν κατ' ἔτος ἀντίγραφα πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Γενικοῦ Μητρῴου ἐντὸς τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου. Ἐν ἀλλοδαπῇ αἱ Κοινοτικαὶ Ἐπιτροπαὶ ἐπέχουν συγχρόνως θέσιν τῶν Τοπικῶν Ἐπιτροπῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 5.

Ἔφορος Ὁμάδων

Ὁ παρ' ἑκάστῃ Νομαρχιακῇ Ἐπιτροπῇ Ἔφορος τῶν Ὁμάδων τῆς περιφερείας ἔχει τὰ ἑξῆς καθήκοντα:

1) Τὴν γενικὴν ἐπίβλεψιν καὶ καθοδήγησιν ἐν ταῖς λεπτομερείαις τῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ γινομένης ἐργασίας.

2) Τὴν πρότασιν πρὸς τὰς τοπικὰς ἐπιτροπὰς περὶ ἀνακλήσεως τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Ὁμάδων.

Ὁ Ἔφορος τῶν Ὁμάδων Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, καὶ ὅταν δὲν ἀποτελῇ μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, εἶνε δυνατὸν νὰ κληθῇ νὰ μετάσχῃ τῶν συνεδριάσεων αὐτοῦ ἔχων συμβουλευτικὴν ψῆφον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΝ ΜΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ

Γιὰ σὲ τῆς Κρήτης γέννημα τοῦ Ψηλορείτ' ἐγκόνι
γιὰ σὲ θὰ τραγουδήσω.
Γιὰ τὸ σεπτό σου μέτωπο ἡ δάφνη μας φουντώνει
ἐτόνα θὰ δρυνήσω

Γιὰ σὲ τῆς Ἀκαδημίας πατρὶ, τοῦ Γένους μας καμάρι
ἡ Μοῦσά μου θὰ ψάλλῃ
Γιὰ σὲ ἡ δάφνη κι' ἡ μυστικὴ μὲ τὴ περίσσια χάρι
στὸ μέτωπό σου θάλλει.

Γιὰ σὲ ποὺ τὴν Ἑλλάδα μας τὴν ἔκαμες μεγάλη
κι' ἀντιλαλοῦνε οἱ στεργιὲς καὶ κάθε ἀκρογιάλι
Στὰ νέα κατορθώματα, στὴ γιγαντομαχία,
μένουν παράλυτα, βουβά! ὁ κόσμος, τὰ στοιχεῖα.

Ἡ Δόξες μένε! ἐμ' ρέντιτος... ἡ σπαρὶα δέλη
Κεὶ στ' ὄνομά σου ξεψυχοῦν οἱ τύραννοι στὴ Πάλη.

Πεντακόσια τόσα χρόνια σ' ἐπερίμενε τὸ Γένος.
ἐπερίμενε νὰ ἔλθῃ ὁ Λευτέρης Βενιζέλος.
Πεντακόσια συμπλην ἑκατὸ καὶ ἑκατὸ καὶ μαῦρα χρόνια
ποὺ ἐζοδόσμιε οἱ δόλιοι μ' σ' τὴ μαῦρη καταρρόνια.

Σὲ προσμέναμε νὰ ἔλθῃς, ὡ τοῦ Γένους ὁ Μεσίας,
Νὰ λυτρώσῃς τὸν λαόν σου ἀπ' τὰς αἰματοχυσίας.

Ἤλθες δὲν σὲ γνωρίσαμε! σὰν τὸ Χριστὸ μας ὅλοι
καὶ ἔμνησκες θλιμμένος στῆς Κρήτης τὰ νησιὰ,
μὰ μιὰ ἡλιόλουστη αὐγὴ, μὰ μιὰ μεγάλη σκάλα
σ' εὐρκιὰς καὶ πληρώθηκαν οἱ πόθοι οἱ χρυσοί.

Ἐχούφτωσες στὰ χέρια σου τοῦ Ἔθνους τὸ τιμόνι,
στὰ χαλυβδένια χέρια σου μπρὸς βαίνει τὸ καράβι!
μὰ πότε κύμα ἄγριο τὸ πλειὸ μας πλακώνει
καὶ πότε μαῦρος κεραυνὸς στὸ πλάγι του ἀνάβει!

Μὰ τὸ καράβι δλ' ἐμπρὸς κατάπρυμα' ἁρμενίζει,
μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ θὰ ἰμβῇ στὸ λιμάνι
καὶ τὸν ἀθῶρα τ' οὐρανοῦ χρυσὴ αὐγὴ ροδίζει
ὁπόταν στὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ ὁ κώδων θὰ σημανῇ.

Τὸ τόσο μέγα ἔργο σου! πῶ' ὁ νοῦς μου ἀπορεῖ
στὸ τέλος τοῦ ἐγχείρι!
Τὸ σκλαβωμένο Ἔθνος μας σωτῆρα σὲ θωρεῖ
καὶ θὰ σὲ μακαρίζει.

Τῆς Ἀνατολῆς Μεσσίας, Κάισαρ καὶ Παγκράτωρ
Βενιζέλε μεγαλε,
Χαῖρε πλοῦς τοὺς τυράννους θὰ σοὺς πρωῒ πρωῒ σὲ δῶν
Δέη
ὡς οἱ πρόγονοί μας πάλαι...

Γένεαι θὰ σὲ ὑμνοῦνε καὶ θὰ σὲ προσέχουσιν
Βαυκάλε, μεγαλόνησε,
Οἱ ἀλλόφυλοι ὡς Ἀχαιοὶ ὅλοι θὰ σὲ ζήγωσιν
τῆς Μεγαλονήσου θρέμμα!

Καλλονή. Θεμιστοκλῆς Κ. Δημητρόπουλος

ΕΜΒΑΣ ΒΑΣΗΣ

ΜΙΑ ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Εἶχε περάσει ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ συντάγματος, ὅταν ἤτυχε νὰ ἴδω τὸν Ἐμβὰς μετὴν ὁμιλοῦντα πρὸς ἕνα πλῆθος ἀπὸ Τούρκους, Ἕλληνας, Ἀρμενίους. Ἡ ὄξησις τοῦ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ δὲν εἶχεν ὅπωσδήποτε ἀνάγκη σὰν τὴν ἐλαχίστην μείωσιν. Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι ἦταν ἀλληλοφωτιὰ ὅλοιμ. Τρελλοὶ ἀπὸ τὴν χαρὰ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν πραγματοποιήσεων τῶν διαφορετικῶν καὶ ἀλληλοσυγκρουομένων ὀνείρων. Οἱ Τοῦρκοι ἐνόμιζαν ὅτι μὲ τὸ σύνταγμα θὰ ἐδημιουργοῦσο ἕνα ὑπερμεγέθες μία Τουρκία μεγίλη, ἰσχυρὰ, ἡ ὁποία πολὺ γρήγορα, μὲ σ' ἐς τὰ χωνευτήρι της θὰ ἔκανε τὸν ἑλληνικὸν ἐθνισμὸν ἐπιτριπτισμόν. Οἱ Ἕλληνες ἐξήγουν τὴν κήρυξιν τοῦ συντάγματος ὡς ἀνάπαυσιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Καὶ οἱ δύο ἦσαν ἐξαρτισμένοι. Τὰ δίλγα συντριφάκια, τὰ ὁποῖα εἶχε σπείρει ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας μὲ μίαν του συνέντευξιν ὁ ὁδηγὸς Ναζὴμ—φιλαισμένος ἐπὶ τῆς τότε Ἀθήνας—εἶχαν παραυρθῇ ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν τῆς φρενιτιδος ρεῦμα. Ὁ Ἐμβὰς ὡμίλει ἀπὸ ἕνα μετάλκυτι, ἐνῷ τὸ πλῆθος εἰς κάθε του φράσιν τὸν διέκοπτε μὲ θορυβώδεις ζητωκραυγάς.

— Γνῶσαιν Ἐμβὰς! (Ζήτω ὁ Ἐμβὰς ἡ

— Γνῶσαιν χουρὶτ! (Ζήτω τὸ σύνταγμα!)

Ἐνθουσιῶμαι τὰ τελευταῖα του λόγια. Εἶπε:

— Θὰ ζήσωμεν ὅλοι σὰν ἀδελφοί. Ἡ πατρὶς μας μὲ τὴν Ἐλευθερίαν θὰ ἀποκτήσῃ τὴν δύναμιν. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ τὴν ἐγγίσῃ εἰς τὴν τιμήν της θὰ θρυμματισθῇ, ἂν δὲν καταρριφθῇ νὰ θρυμματίσῃ πρῶτα δλους ἡμᾶς!

Ὡμίλει ὁ Ἐμβὰς μὲ τόσην θρησκ. μὲ τόσον πάθος καὶ αἱ φράσεις του εἶχαν τόσην ζωήν, ὥστε ἀμφιβάλλω ἐὰν ἀπὸ τοὺς ἀκούοντας ἔκφρασιν ἐπάνω καὶ ἕνα ὀλόκληρον ρίγος· πιστεύω ὅτι ἐνθουσιασμὸς Οἱ Ἕλληνες ἐπέστρεψαν εἰς τὸν ἄβρα τὰ καλύτερα των. Τοὺς ἐφαντάσθησαν ἀνάμη ἡ ὡραία πάλη. Ἡ Ἀθηναϊκὴ δὲν παρουσιάζετο εἰς τὰ μάτια των ὡς ἀπλῆ Τουρκία. Ἐφαντάζετο ζηνοδοῦ καὶ ἀνεκδιήγητα τὸν ἀγγελον ὡς βοηθὸν καὶ δύστροφον.

* * *

Ἐγὼ ἐκ τῶν ἀπωτέρων πολιτῶν εἰς τὰς ὁμιλους. Σχεδὸν πάντοτε ἐβρίσκετο εἰς τὰ μάκρα. Ἀλλ' ἐκ τῶν συνομιλιῶν τῶν ἐξωτικῶν. Ἡ ἀνάμη ὁ ἀνθρωπος τῆς ἡμέρας. Οἱ διαβάται ἐσταματοῦσαν, τὸν ἔλεγχαν εἰς τοὺς ἄλλους, τὸν ἐκέτευαν μὲ θαυμασμὸν καὶ τὸν παρακολούθουν ἕως ὁτου ἐχάνετο μέσα εἰς τὸν κόσμον.

— Ἀδελφὲ, ἀδελφὲ, εἶνε παιδὶ ἀκόμη!...

— Τί ἔχει τὸ κάκη; ... Παιδὶ... ἀλλὰ θαυματουργό!...

Ἡσο κατειλημμένος ἄνθρωπος, ὅταν—εἰς τὸν κυρὸν τῆς Ἀποκτορίας—ἔκαμνε τὴν ἐμφάνισιν ἀνησυχῶν νὰ τὰ μάθῃ τὰ ἐν. Ἐνεθουσιάσθη ἐκ τῶν ἔνα, ἄνδρες, χαιρετισμῶν. Ἔλεγε ἐνέργειαν νὰ ξεφορτώσῃ ἀπὸ τὸν κατάσκοπον. Μίαν ἡμέραν ὁ Ἐμβὰς, ἐβδομάδες ἀπὸ τὴ βασιλικὴ τῶν Ρώσων τῶν Σουλτάνων περὶ τῆς ὁριστικῆς λήξεως μιᾶς ἐποχῆς καὶ τοῦ τρόπου ἐνὸς Σουλτάνου. Τὰ εἶχαν ἐξ ἑκατομμύρια τῆς Ἀθηναϊκοσφαίρας ξηραντήρια τῶν νεύρων καὶ ἐκλειοκαμμένον ἀθωμανικὸν ἤθος.

Ὅταν τὸν ἤβλεπα, προσεκάθουν

ΙΔΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑΝ ΕΝ ΤΗ Δ'. ΣΕΛΙΔΙ

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΥΤΟΥ

Πανηγυρικὸς λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Γυμνασίου Μυτιλήνης κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ιεραρχῶν ὑπὸ τοῦ Γυμνασιάρχου κ. Εμμ. Δουϊδ.

[Ο κ. Γυμνασιάρχης ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐν προοιμίῳ ἐξέφρασε τὴν χαράν του διότι πρῶτος αὐτὸς κατὰ τὴν σχολικὴν ταύτην ἑορτὴν ὑπὸ τὸν ἐλεύθερον πλέον οὐρανὸν τῆς Λέσβου ἀπευθύνει γλυκεῖαν προσφώνησιν ἐλεύθερος Λέσβιος πρὸς ἐλευθέρους συμπολίτας του εἰσῆλθεν εἰς τὸ κύριον θέμα του ἔχον ὡς ἑξῆς :]

Ανδρες Ελληνες!

Ο ῥήτωρ Ισοκράτης ἐν τῷ γνωστῷ πανηγυρικῷ αὐτοῦ ποιούμενος τὸν λόγον περὶ τῆς πόλεως τῶν Αθηνῶν λέγει ὅτι ἡ πόλις ἐκείνη τοσοῦτον ὑπερέβαλε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὥστε οἱ μαθηταὶ αὐτῆς ἔχουσι γίνει διδάσκαλοι τῶν ἄλλων, καὶ ἔχει κατορθώσει, ὥστε τὸ ὄνομα τῶν Ελλήνων νὰ μὴ φαίνηται πλέον ὅτι εἶνε ὄνομα γένους ἀλλὰ ὄνομα διανοίας καὶ νὰ ὀνομάζωνται Ελληνες μᾶλλον οἱ τυχόντες τῆς αὐτῆς παιδεύσεως ἢ οἱ ἔχοντες τὴν αὐτὴν καταγωγήν. «Τοσοῦτον δ' ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν περὶ τὸ φρονεῖν καὶ λέγειν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὥσθ' οἱ ταύτης μαθηταὶ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι γεγόνασι καὶ τὸ τῶν Ελλήνων ὄνομα πεποίηκε μηκέτι τοῦ γένους ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι, καὶ μᾶλλον Ελληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας». Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ισοκράτους, οἵτινες ἐλέχθησαν περὶ τῆς πόλεως τῶν Αθηνῶν, δύνανται κάλλιστα νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς ὁλόκληρον τὴν Ελλάδα. Η Ελλὰς τοσοῦτον ὑπερέβαλε τὰ ἄλλα ἔθνη, ὥστε οἱ κάτοικοι αὐτῆς κατέστησαν διδάσκαλοι ἐκείνων, καὶ τὸ ὄνομα τῶν Ελλήνων κατήντησε νὰ σημαίνῃ ὄχι πλέον καταγωγὴν ἀλλὰ ἰδέαν, εὐγενῆ μόρφωσιν, καὶ κατὰ συνέπειαν δύνανται νὰ καλῶνται Ελληνες ὄχι μόνον πλέον οἱ ἐξ ἐκείνων καταγόμενοι ἀλλὰ καὶ οἱ ἔχοντες τὴν αὐτὴν μὲ ἐκείνους παίδευσιν. Καὶ ἀληθῶς ἡ λέξις Ελληνισμὸς κατήντησεν ἰσοδύναμος μὲ τὴν λέξιν πολιτισμόν, ἀνάπτυξιν, πρόοδον. Εἶνε πλέον οὐχὶ λέξις σημαίνουσα καταγωγήν, ἀλλὰ μετεβλήθη εἰς ἔννοιαν, εἰς δύναμιν ἠθικήν, μᾶλλον δ' εἰπεῖν κατέστη εἶδος θρησκείας, [illegible] μύστας της, τοὺς ὀπαδούς της, εἰς οἱανδήποτε φυλὴν καὶ ἂν ἀνήκωσιν οὗτοι. Αλλὰ πόθεν ἐπήγασεν ἡ ἠθικὴ αὕτη δύναμις, ἥτις τοσοῦτον ἐδόξασε τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ διὰ τοσαύτης αἴγλης περιέβαλε τὸ ὄνομα αὐτοῦ; Τοῦτο θὰ προσπαθήσω νὰ ἐξετάσω ἐν τοῖς ἑπομένοις:

Εὰν ῥίψωμεν τὸ βλέμμα ἐπί τινος γεωγραφικοῦ χάρτου, θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ ἤπειρος Εὐρώπη κατὰ τὸ νοτιώτατον αὐτῆς ἄκρον παρουσιάζει σχῆμα λίαν ποικίλον καὶ περίεργον. Χερσόνησοι, ἀκρωτήρια, κόλποι, κολπίσκοι, πορθμοί, ἰσθμοί, νῆσοι μικραὶ καὶ μεγάλαι ἅπαντα ὁμοῦ ἀποτελοῦσιν ἐν σύμπλεγμα ἁρμονικόν, ἐν οὕτως εἰπεῖν, καλλιτεχνικὸν μωσαϊκόν. Φαίνεται ὅτι ὁ δημιουργὸς τοῦ πλανήτου μας, ὅτε κατεσκεύαζε τὸ μέρος τοῦτο τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς κατέβαλεν ἰδιάζουσαν ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν καὶ δικαίως διότι προώριζεν αὐτὸ ὡς κοιτίδα τῆς καλλιτεχνίας. Τὸ τμῆμα τοῦτο τῆς Εὐρώπης καλεῖται Ελλάς. Εἶνε ἡ νύμφη τῆς Μεσογείου, ἥτις στηρίζουσα τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τῆς Εὐρώπης καὶ ἐκτείνουσα τοὺς μὲν πόδας πρὸς τὴν Αφρικὴν τοὺς δὲ βραχίονας πρὸς τὴν Ασίαν ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τοῦ ἀρχαίου γνωστοῦ κόσμου, δι' ὃ δικαίως ἴσως οἱ ἀρχαῖοι Ελληνες ἐκάλουν τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν ὀμφαλὸν τῆς γῆς.

Η γεωγραφικὴ αὕτη θέσις τῆς Ελλάδος καὶ ἡ σύστασις τοῦ ἐδάφους αὐτῆς εἶνε ἡ πρώτη καὶ κυρία αἰτία τῆς ἀναπτύξεως τῶν κατοίκων της.

Πραγματικῶς πάντα τὰ προτερήματα, δι' ὧν περιεκοσμεῖτο ἡ ἑλληνικὴ φυλή, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀπόρροια τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον αὕτη κατῴκει. Εἶνε γνωστὸν τοῖς πᾶσι, ὅτι οἱ Ελληνες ἀνέκαθεν ἐφημίζοντο διὰ τὴν τάσιν αὐτῶν καὶ δεξιότητα εἰς τὴν ναυτιλίαν καὶ τὸ ἐμπόριον. Καὶ ἦτο δυνατὸν ἄλλως νὰ γίνῃ; Ο Ποσειδῶν, ὁ ἀγαθὸς οὗτος δαίμων τῆς Ελλάδος, διέσχισε διὰ τῆς τριαίνης αὐτοῦ πολυειδῶς τὸ ἔδαφος αὐτῆς, καὶ οὕτως ἡ θάλασσα, ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς διῄρει τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς φυλάς, ἀφ' ἑτέρου παρεῖχε τὴν εὐκολίαν πρὸς ταχεῖαν συνεννόησιν καὶ ἐπικοινωνίαν αὐτῶν. Οἱ κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου, τῆς Στερεᾶς Ελλάδος καὶ τῶν νήσων [illegible] ἐπικοινωνίαν [illegible] καὶ νὰ ἀνταλλάσσωσι τὰς σκέψεις καὶ τὰ προϊόντα των, καὶ οὕτω λίαν ἐνωρὶς ἀνεπτύχθη παρὰ τοῖς Ελλησι ἡ ἐν τοῖς ναυτικοῖς καὶ τῷ ἐμπορίῳ πεῖρα, ἥτις βαθμηδὸν μετεβλήθη εἰς τελείαν δεξιότητα· διότι αἱ ἐπιχειρήσεις αὐτῶν δὲν περιωρίσθησαν πλέον ἐντὸς τῶν παραλίων τῆς Ελλάδος, ἀλλὰ ἐπεξετάθησαν μέχρι τῆς Κολχίδος καὶ τῆς Αἰγύπτου πρὸς ἀνατολάς, καὶ μέχρι τῶν Ηρακλείων στηλῶν πρὸς δυσμάς.

Αλλ' εἰς τὴν περικυκλοῦσαν αὐτοὺς θάλασσαν ὀφείλουσιν οἱ Ελληνες ὄχι μόνον τὴν ναυτικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμπορικὴν αὐτῶν κλίσιν καὶ δεξιότητα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἀκόμη προτερήματα· παλαίοντες διαρκῶς ἐναντίον τῶν κυμάτων καὶ τῶν καταιγίδων, ἐκτεθειμένοι διηνεκῶς εἰς κινδύνους τοὺς ὁποίους παρουσιάζει πάντοτε ὁ ἀτρύγετος πόντος, ἐδιδάχθησαν νὰ περιφρονῶσι πάντα πλέον ἐχθρόν, πᾶσαν ἀντίστασιν πᾶν κώλυμα, καὶ ἀπέκτησαν τόλμην, ἀνδρείαν, αὐτοπεποίθησιν, ἀτομικὴν πρωτοβουλίαν. Αλλ' ἐκτὸς τῆς θαλάσσης τὸ γλυκὺ καὶ εὔκραες κλίμα τῆς χώρας τὴν ὁποίαν κατῴκουν, ἡ γραφικωτάτη ποικιλία καὶ ἁρμονία τῶν γραμμῶν τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἐν αὐτῇ ὁ ὁρίζων, ὁ τουδήποτε καὶ ἂν ἵσταται τις, ὁ σχεδὸν πάντοτε αἴθριος καὶ κυανοῦς οὐρανός της, αἱ μαγευτικαὶ τοποθεσίαι, τὰς ὁποίας συναντᾷ τις ἀνὰ πᾶν βῆμα ἐν αὐτῇ, διήγειρον εὐεργετικῶς τὴν φαντασίαν καὶ ἐνίσχυσαν παρὰ τοῖς Ελλησι τὸ ἔμφυτον αἴσθημα τοῦ καλοῦ, δι' ὃ ἀνέπτυξεν αὐτὸ εἰς βαθμὸν ἀληθῶς ἀνέφικτον. Η φυσικὴ δὲ αὕτη ἐξ ἄλλου καλλονὴ τῆς πατρίδος των ἐνέβαλεν εἰς τὰ στήθη αὐτῶν τὸ αἴσθημα τῆς φιλοπατρίας, διὰ τοῦ ὁποίου διεκρίθησαν μεταξὺ πάντων τῶν λαῶν ἀνθρώπων. Διὰ τοιούτων λοιπὸν προτερημάτων, ἅτινα ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους τῆς χώρας αὐτῶν ἀπέκτησαν, πεπροικισμένοι οἱ Ελληνες κατέστησαν τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ὁ περιούσιος λαός, ὅστις ἦτο προωρισμένος ὑπὸ τῆς θείας προνοίας νὰ διδάξῃ, νὰ φωτίσῃ, νὰ μορφώσῃ ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Εἰς τὸ σπουδαιότατον δὲ τοῦτο ἔργον, εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην ἀποστολὴν ὑπεβοήθησε πάλιν μεγάλως ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῆς χώρας, ἣν κατῴκει.

Εἴπομεν ἤδη ὅτι ἡ Ελλὰς ἦτο τὸ κέντρον τοῦ ἀρχαίου γνωστοῦ κόσμου. Πᾶσα λοιπὸν κίνησις, οἱασδήποτε φύσεως, ὁρμωμένη ἔκ τινος τῶν τριῶν ἠπείρων εἶχε κατεύθυνσιν πρὸς ἄλλην, ὤφειλε κατ' ἀνάγκην νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ κράτους, [illegible] τοι τῆς Ελλάδος. Εντεῦθεν προῆλθον ὅλα τὰ δεινά, πᾶσαι αἱ περιπέτειαι καὶ συμφοραὶ τοῦ Ελληνικοῦ ἔθνους, τὰς ὁποίας ὑπέστη κατὰ τὸν μακραίωνα βίον του, ἀλλὰ συγχρόνως εἰς τοῦτο ὀφείλεται καὶ ἡ ἀνάπτυξις, τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ. Η Ασία καὶ ἡ Αφρικὴ ἐξαπέλυσαν ἐναντίον τῆς Εὐρώπης κατὰ τὰς διαφόρους τῆς ἱστορίας ἐποχάς, ἀγρίας καὶ βαρβάρους ὁρδάς, ἡ Εὐρώπη πάλιν πολλάκις ἐξέπεμψεν ἐναντίον τῶν εἰρημένων ἠπείρων πολλοὺς καὶ διαφόρους κατακτητάς. Απαντες οὗτοι διερχόμενοι διὰ τῆς Ελλάδος διέσπειραν πολλάκις τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἐρήμωσιν. Οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι κατώρθουν ἐνίοτε νὰ ἀνακαιτίσωσιν αὐτούς, ἀλλ' ὅμως πολλάκις ὑπέκυπτον εἰς τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν των καὶ περιήρχοντο εἰς κατάστασιν δουλείας.

Οὐδὲν ἄλλο ἔθνος πραγματικῶς ὑπέφερε τόσον ἐκ τοιούτων ξενικῶν ἐπιδρομῶν ὅσον τὸ ἑλληνικὸν καὶ ἀπόδειξις ὅτι μία τῶν Ασιατικῶν τούτων βαρβάρων φυλῶν ἐξακολουθεῖ ἀκόμη μέχρι σήμερον νὰ κατέχῃ μέρος τῆς χώρας του. Αλλ' εὐτυχῶς ἡ Ασία δὲν ἀπέστελλε εἰς τὴν Εὐρώπην μόνον βαρβάρους καὶ αἱμοχαρεῖς ἐπιδρομεῖς· ἡ ἤπειρος αὕτη, οὖσα κοιτὶς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἦτο συγχρόνως καὶ κοιτὶς τοῦ ἀρχαιοτάτου πολιτισμοῦ καὶ τῶν διαφόρων θρησκευμάτων. Ο πολιτισμὸς λοιπὸν οὗτος τῆς Ασίας μετὰ τῶν ἀφθόνων καὶ πλουσίων προϊόντων της διεβιβάζετο πάλιν εἰς τὰς λοιπὰς ἠπείρους διὰ μέσου τῆς Ελλάδος. Οπως λοιπὸν οἱ Ελληνες ὑφίσταντο πρῶτοι τοὺς κινδύνους καὶ τὰς βίας ἐκ τῶν ἐπιδρομῶν, οὕτως ἐκαρπώθησαν αὐτοὶ πρῶτοι καὶ τὰς ὠφελείας ἐκ τῆς εἰρηνικῆς καὶ ἐμπορικῆς ταύτης ἐπιμιξίας. Εἷς τῶν νεωτέρων ἱστορικῶν λέγει λίαν ὀρθῶς τὰ ἑξῆς: «Καθὼς αἱ πεδιάδες ἐκεῖναι ἐντὸς τῶν ὁποίων συνεκροτήθησαν μάχαι μυριόνεκροι καθίστανται γόνιμοι ἕνεκα τοῦ λίπους τῶν ἐν αὐταῖς ἐνταφιασθέντων πτωμάτων, οὕτω καὶ τὸ πεδίον τῆς διανοίας καθίσταται εὔφορον ἐκεῖ ὅπου συμβαίνει σύγκρουσις πολλῶν καὶ ποικίλων ἰδεῶν». Τοῦτο ἀκριβῶς ἐφαρμόζεται εἰς τὴν Ελλάδα.

Εν αὐτῇ συνέρρεον ὄχι μόνον τὰ [illegible] ον τῶν ἑλλήνων ηὐρύνθη ὁ πνευματικὸς αὐτῶν ὁρίζων καὶ διὰ τοῦτο διεκρίθησαν καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τῆς διανοίας, δηλ. ταῖς ἐπιστήμαις, ὡς διεκρίθησαν ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ καὶ τῷ ἐμπορίῳ.

Ινα κατανοήσωμεν πόσον ἡ γεωγραφικὴ θέσις χώρας τινὸς συντελεῖ εἰς τὴν διανοητικὴν καὶ ὑλικὴν ἀνάπτυξιν τῶν κατοίκων της, ἂς λάβωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἑξῆς: Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Αμερικῆς αἱ πρὸς δυσμὰς τῆς Εὐρώπης χῶραι, Ισπανία, Πορτογαλλία, Κάτω Χῶραι, Αγγλία ἔλαβον αἴφνης τεραστίαν ἀνάπτυξιν καὶ ἄρά γε ὠφείλετο τοῦτο; Εν τῷ κοινωνικῷ καὶ ἠθικῷ κόσμῳ συμβαίνει πολλάκις ὅ,τι καὶ ἐν τῷ φυσικῷ· καθὼς τὸ ῥεῦμα τοῦ ἀέρος τείνει νὰ καταλάβῃ τὸ σχηματιζόμενόν που κενόν, οὕτω καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦ πολιτισμοῦ ῥέει ἀδιάθεκτον πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὑπάρχει ἀκόμη κενόν, δηλ. βαρβαρότης καὶ ἀμάθεια. Κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν λοιπὸν τοῦ Νέου Κόσμου τὸ ῥεῦμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἤρχισεν ὁρμητικῶς νὰ ῥέῃ πρὸς αὐτόν, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου εἰσήρχοντο ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην τὰ ποικίλα καὶ καινοφανῆ φυσικὰ προϊόντα του. Η διοχέτευσις αὕτη ἐγίνετο διὰ τῶν εἰρημένων χωρῶν· ἕνεκα τούτου αὗται ἀπέκτησαν τοσαύτην δύναμιν καὶ ἀκμήν, ὥστε ἐλέγετο περὶ τῆς Ισπανίας, ὅτι, ὅταν ἐκείνη ἐκινεῖτο, ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεμε. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὰ κράτη ταῦτα ἕνεκα ἄλλων πάλιν λόγων ἱστορικῶν ἀπώλεσαν τὴν προτέραν αὐτῶν δόξαν, ἀλλ' ἡ ὑπερήφανος Αλβιὼν ἕνεκα τῆς θέσεώς της ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ κρατῇ τὰ σκῆπτρα τῆς παγκοσμίου ναυτικῆς καὶ ἐμπορικῆς κινήσεως.

(Ακολουθεῖ)

ΟΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΟΙ *ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ*

Συνεννόησις Ελλάδος καὶ Ρουμανίας

Η «Ρουμανία» ὄργανον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Εσωτερικῶν τῆς Ρουμανίας κ. Τάκη Ιωνέσκο, ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἀναφέρουσα περὶ τῶν ῥουμανιζόντων Κουτσοβλάχων τέως ὑπηκόων Οθωμανῶν, λέγει ὅτι κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην οὗτοι θὰ γίνωσιν ὑπήκοοι ἑνὸς τῶν συμμάχων κρατῶν εἰ μὴ τῆς δημιουργουμένης Αλβανίας.

Αλλὰ καὶ ἂν τοῦτο δὲν συνέβαινε καὶ ἂν κατωρθοῦτο ἡ ἀνακήρυξις αὐτονόμου Μακεδονίας, πάλιν οἱ Κουτσόβλαχοι, ὡς ἐκ τῆς διασπορᾶς αὐτῶν, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν ἢ νὰ γίνωσιν ὑπήκοοι τῶν διαφόρων πέριξ κρατῶν. Περὶ αὐτῶν ἡ Ρουμανία ἐμερίμνησεν ἐγκαίρως καὶ ἔχει διαβεβαιώσεις ὅτι ἡ προσωπικὴ αὐτῶν κατάστασις δὲν θέλει μεταβληθῇ, οὐδὲ ἡ ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἀνάπτυξις παρακωλυθῇ. Οὕτω δι' ἀμοιβαίας συμφωνίας μετὰ τοῦ Ρουμανικοῦ κράτους θὰ καθορισθῇ ἡ νομικὴ ὑπόστασις τῶν Κουτσοβλαχικῶν κοινοτήτων εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ σχολεῖα καὶ τὰς ἐκκλησίας των.

Η ἐν λόγῳ ῥουμανικὴ ἐφημερὶς ὁμιλοῦσα κατωτέρω περὶ Ελλάδος, λέγει:

«Επιβεβαιοῦται, ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ελλάδι, ὅπου ζωηρὰ ὑπῆρχεν εἰσέτι ἡ ἀνάμνησις τῶν παρελθόντων ἀγώνων (ἀνάμνησις, ἥτις ἔσχεν ὡς ἀντίκτυπον τὰς γνωστὰς σκηνὰς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς κατοχῆς, περὶ ὧν προτιμῶμεν νὰ μὴ ὁμιλήσωμεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν) ἡ δημοσία γνώμη ἀρχίζει νὰ σκέπτεται ἂν ἡ ἀντιρωμουνικὴ πολιτικὴ δὲν εἶναι πλέον πολιτικὴ τοῦ παρελθόντος. Μάλιστα ὅσον παράδοξον καὶ ἂν φανῇ αὐτὴν τὴν στιγμὴν τοῦτο, εἴμεθα ἐν τούτοις πεπεισμένοι, ὅτι ταχέως καὶ κατὰ τρόπον θετικὸν θὰ ἐννοηθῇ, ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ελλάδι ἡ ἐθνικὴ ὑπόστασις τῶν Κουτσοβλάχων θέλει γίνει ἀποδεκτὴ οὐ μόνον ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῆς δημοσίας γνώμης. Τοῦτο δὲ προέρχεται ἐκ διαφόρων συμβεβηκότων, ὧν τὸ ἐλάχιστον ἀναμφιβόλως δὲν εἶνε τὸ γόητρον τοῦ Ρουμανικοῦ Βασιλείου.

ΓΕΩΡ. ΑΠ. ΖΑΚΑΣ
Δικηγόρος
Μυτιλήνη—Εμπορικὴ Στοὰ 8
Αναλαμβάνει τὴν διεξαγωγὴν πάσης ὑποθέσεως ἰδίᾳ κατὰ τὴν Ελληνικὴν νομοθεσίαν.

Η ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Ο ἐπιφανὴς ῥῶσος δημοσιογράφος κ. Β. Δαρασέβιτς δημοσιεύει ἐν τῷ «Ρωσικῷ Λόγῳ» συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐν Λονδίνῳ μετὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ελλάδος κ. Βενιζέλου ὡς ἑξῆς.

«Μοὶ εἶνε δύσκολον νὰ σᾶς περιγράψω ἀμεροληπτῶς τὸν κ. Βενιζέλον.

Μοὶ ἐπροξένησεν οὗτος τοιαύτην γοητευτικὴν ἐντύπωσιν, ὥστε ἀναλογιζόμενος αὐτὸν ὁ ἴδιος θέλω ὡς ἀντίδοτον νὰ ἐνθυμηθῶ τὸν στίχον «Φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας». Ισως τοιοῦτος ἦτο ὁ Οδυσσεύς· ἴσως δὲ ὁμοιάζει οὗτος ὀλίγον πρὸς τὸν Περικλέα.

Υψηλός, εὐσταλής, μὲ λεπτὰ καλλιτεχνικὰ χαρακτηριστικά, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐντὸς τῶν ὁποίων διαλάμπει βαθεῖα σκέψις καὶ ποιητικὴ ψυχή,— συλλαμβάνει οὗτος ὡραίας σκέψεις καὶ περιβάλλει αὐτὰς διὰ λαμπροῦ τύπου. Ισως ὑπῆρξαν τοιοῦτοι οἱ «πανοῦργοι» ἐκεῖνοι ἕλληνες πρέσβεις, τοὺς ὁποίους δαίποτε ἐφοβοῦντο οἱ σεπτοὶ ἡμῶν πρόγονοι.

Κρὴς τὴν καταγωγὴν ἦλθεν εἰς τὴν Ελλάδα πρὸ διετίας καὶ ἐντὸς ἡμίσεος ἔτους ἀνῆλθεν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐξουσίας.

Ανέκαθεν ἦτο τῆς γνώμης, ὅτι ἡ Ελλὰς διέπραξε σφάλμα μὴ συμμετασχοῦσα τοῦ Ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1877, ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ λάθος τοῦτο.

Εν τούτῳ μέγα πρόσωπον διεδραμάτισεν εἷς δημοσιογράφος. Μεταξὺ τῶν χειρῶν συνετοῦ πολιτικοῦ καὶ ὁ δημοσιογράφος δύναται ἴσως νὰ χρησιμεύσῃ εἴς τι.

Ο δημοσιογράφος οὗτος ἦτο ὁ κ. Μπάουτσερ ὁ ἐν τῷ Αἴμῳ ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάϊμς».

Ο κ. Βενιζέλος διὰ τοῦ κ. Μπάουτσερ ὑπέβαλεν εἰς Σόφιαν τὴν περὶ συμμαχίας μετὰ τῆς Ελλάδος ἰδέαν.

Επὶ ἓν ἔτος οὐδεμία ἀπάντησις ἐλήφθη. Μόνον δὲ κατ' Απρίλιον τοῦ παρελθόντος ἔτους, διὰ τοῦ αὐτοῦ κ. Μπάουτσερ ἔφθασεν ἐκ Σόφιας ἀπάντησις, καθ' ἣν ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις οὐδὲν θὰ εἶχε νὰ ἀντιτάξῃ ἐὰν παρομοία πρότασις ἐγένετο διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ.

Τότε ἤρχισαν διαπραγματεύσεις καταλήξασαι εἰς συνομολόγησιν ἀμυντικῆς συμμαχίας. Εν τῇ συμβάσει ὅμως ταύτῃ ὑπῆρχεν ὅρος διασκοπὸς τῆς συμμαχίας εἶνε ἡ προστασία τῶν ὑπὸ τὴν τουρκικὴν ἐξουσίαν εὑρισκομένων Χριστιανῶν.

Ο ὅρος οὗτος ἤνοιγε τὴν ὁδὸν πρὸς ἐπιθετικὰς ἐνεργείας. Ο ἂν δὲ συνέβησαν τὰ γνωστὰ ἐπεισόδια εἰς δύο μακεδονικὰ χωρία, ὁ Βενιζέλος ἠρώτησε τὴν Βουλγαρίαν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη κ[illegible].

Καὶ τοιουτοτρόπως ἡ Ελλὰς συνῆψε συμμαχίαν μετὰ τῆς Σερβίας καὶ τῆς Βουλγαρίας.

Η ἡμερομηνία αὐτῆς εἶνε ὅλως ἀσυνήθης. Συνέπεσεν αὕτη τὴν 29ην Φεβρουαρίου 1912, ἑορτὴν τῆς ἁγ. Κασσιανῆς.

Επεσκέφθην τὸν κ. Βενιζέλον τὴν προχθὲς. Εγνώριζον ὅτι διέρχεται στιγμὰς δυσχερεῖς.

Αἱ μεταξὺ Ελλήνων καὶ Βουλγάρων σχέσεις ἐπὶ τοσοῦτον εἶχον ἐνταθῇ, ὥστε οὗτοι ἤρχισαν, ἀντὶ διὰ ζώσης, νὰ συνεννοῶνται μεταξύ των ἐγγράφως διὰ τοῦ γηραιοῦ Νοβάκοβιτς.

Ως φαίνεται, ἠρώτησα, τὸ σχέδιον τῶν ἐργασιῶν σας διῃρέθη εἰς τρία μέρη. Οἱ σύμμαχοι θὰ συνομολογήσουν κατὰ πρῶτον εἰρήνην μετὰ τῆς Τουρκίας, ἀκολούθως οἱ σύμμαχοι θὰ ἔλθουν εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν Δυνάμεων ἐν σχέσει πρὸς τὰ σύνορα τῆς Αλβανίας καὶ τότε μόνον θὰ προβῆτε εἰς διανομήν;

Ο Βενιζέλος μειδιάσας εἰρωνικῶς μοὶ εἶπεν:

— Καὶ διατί τρία; Μοὶ φαίνεται, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα δύνανται νὰ λυθῶσι ταὐτοχρόνως.

Θὰ ἦτο ἐνδιαφέρον νὰ παρευρίσκετο τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ κ. Δάνεφ μὲ τὸ «ἐπακριβῶς καθωρισμένον» σχέδιον αὐτοῦ.

— Τὸ δὲ ζήτημα τῆς Θεσσαλονίκης;

— Φρονῶ, ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ ἡ Θεσσαλονίκη ν' ἀνήκῃ εἰς ἡμᾶς. Καθ' ὃν χρόνον οἱ σύμμαχοι τηροῦσιν ἀνακωχήν, ἡμεῖς ἐξακολουθοῦμεν νὰ διεξάγωμεν πόλεμον. Καὶ τοῦτο ἐν τῷ συμφέροντι τῆς συμμαχίας.

Γνωρίζω, ὅτι οἱ σύμμαχοι ἐτήρησαν ἐπὶ μακρὸν σιγὴν εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Ελλάδος ἐὰν ὀφείλῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον. Επὶ τέλους ὅμως ἠναγκάσθησαν ν' ἀπαντήσωσι ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς Ελλάδος ἐξακολούθησις τοῦ πολέμου εἶνε πρὸς τὸ συμφέρον τῆς συμμαχίας.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λησμονηθῇ ὅτι ἡμεῖς διατηροῦμεν φρουρὰν ἐν τῷ Αἰγαίῳ [illegible]. Καθ' ὅλην τὴν Ανατολικὴν παραλίαν [illegible] τουρκικοῦ στρατοῦ [illegible] δύναντο νὰ μεταφέρουν ἐξ Ασίας; Ημεῖς παρακωλύσαμεν καὶ παρακωλύομεν τὴν μεταφορὰν τουρκικοῦ στρατοῦ εἰς Μάτρας; Πράττομεν ὅμως καὶ ἄλλο τι. Παρακωλύομεν τὴν μεταφορὰν ἀνθράκων εἰς Τουρκίαν. Εν Τουρκίᾳ ὑπάρχει ἔλλειψις ἀνθράκων καὶ ἡ ἔλλειψις αὕτη αὐξάνει.

«Τοῦτο δυσχεραίνει τὸ ἔργον τῆς ναυτιλίας καὶ τῆς σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας. Ο στόλος ἡμῶν εἶνε πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς συμμαχίας.

Καὶ ἰδοὺ ἀντηχεῖ τὸ πάρθιον κατὰ τῶν βουλγάρων βέλος.

— Επὶ τέλους ἐὰν τὸ ζήτημα τῆς Θεσσαλονίκης θεωρηθῇ ἐπίδικον, προτείνω νὰ ὑποβληθῇ τοῦτο εἰς τὴν Τριπλῆν Συνεννόησιν. Μοὶ ὡμίλησαν νὰ ὑποβάλλωμεν αὐτὸ εἰς τὴν κρίσιν τῶν Μ. Δυνάμεων, ἀλλ' ἐγὼ φρονῶ ὅτι ὅσον ὀλιγώτερον ἀναμιγνύομεν τὰς Μ. Δυνάμεις εἰς τὰς ὑποθέσεις μας τόσον τὸ καλλίτερον.

Τίς τάχα δύναται νὰ προτείνῃ νὰ ὑποβληθῇ τὸ ζήτημα εἰς τὰς μεγάλας Δυνάμεις, συμπεριλαμβανομένης ἑπομένως καὶ τῆς Τριπλῆς Συμμαχίας; Η Βουλγαρία! Καὶ διατί τάχα εἰς τὴν Βουλγαρίαν προσμειδιᾷ ἡ ἀνάμιξις τῆς Τριπλῆς Συμμαχίας;

Ο κ. Βενιζέλος ἐκφράζεται μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπὶ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας:

— Εγὼ πάντοτε λέγω: «Κύριοι ἐπὶ πόσα ἔτη ἡμεῖς ἀπετελοῦμεν μηδαμινὰς δυνάμεις, τὰς ὁποίας οὐδεὶς ἤθελε νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει. Ιδετε δὲ τί ἐπετύχομεν συνασπισθέντες εἰς συμμαχίαν ἐν ὡς δύο μηνῶν! Ιδοὺ τὸ μέλλον ἡμῶν.

»Δυνάμεθα ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ συνενωθῶμεν. Ενωσιν τηλεγραφικήν, ταχυδρομικήν, τελωνειακήν. Η Ελλὰς θὰ ἐξυπηρετῇ τὴν συμμαχίαν διὰ τοῦ στόλου αὐτῆς. Ημεῖς εἴμεθα ἀρχαῖοι, πεπειραμένοι ναυτίλοι. Ημεῖς θὰ συνεισφέρωμεν τὸ μερίδιόν μας εἰς τὴν συμμαχίαν. Η συμμαχία θὰ ἔχῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς στόλον».

Καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ζωογονεῖται, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐκπέμπουν φλόγας.

— «Τοῦτο εἶνε νέον. Εἶνε πρωτάκουστον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Εὐρώπης. Θὰ ἦτο φρικτὸν νὰ διαλυθῇ ἡ συμμαχία, καὶ δὴ ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ αὐτῆς.

Η Βαλκανικὴ συμμαχία θὰ ἦτο ἐπωφελὴς εἰς τὴν Τριπλῆν Συνεννόησιν καὶ ἀρεστὴ εἰς τὴν Ρωσσίαν».

Ιδοὺ ὁ μόνος ἄνθρωπος, ὅστις δὲν λέγει: «Η Ρωσσία ὀφείλει». Αλλὰ περιβάλλει οὗτος τὴν σκέψιν ταύτην δι' ἄλλου τύπου. «Η Ρωσσία εἶνε ἡ μόνη χώρα ἥτις ἄγεται ἀπὸ τὴν ἐξ ὑψηλῶν σκέψεων καὶ οὐχὶ ἐξ αὐτιπῶν ὑπολογισμῶν».

Οὕτως ἐκφράζεται ὁ Βενιζέλος. Καὶ εἰς πόσον θαυμασίαν γαλλικὴν γλῶσσαν!»

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ἀνεπνεύσαμεν! Αἱ ὁδοί μας, αἵτινες ἄλλοτε ἀπετέλουν τὸ καύχημα τῆς ὡραίας νήσου μας, ἀπὸ τῆς ἐπαράτου ἐκείνης 10ης Ιουλίου 1908, καθ' ἣν οἱ Νεότουρκοι κατέλυον τὸ δεσποτικὸν τῆς Τουρκίας καθεστώς, ἵνα ἱδρύσωσι τὸ δεσποτικώτερον καὶ τραγελαφικὸν sui generis Συνταγματικόν των, ἐγκατελήφθησαν εἰς τὴν τύχην των καὶ κατεστράφησαν.

Εκτοτε οἱ τὰ ἡνία τοῦ Κράτους ἀναλαβόντες Κομιτατικοὶ κατεβρόχθιζον τοὺς χάριν τῆς ἐπισκευῆς τῶν ὑπαρχόντων καὶ κατασκευῆς νέων ὁδῶν εἰδικοὺς φόρους, χωρὶς οὐδὲ μεταλλίκιον νὰ δαπανῶσι δι' αὐτάς. Καὶ οὕτω τὸ ὡραῖον ἀληθῶς δίκτυον τῶν ὁδῶν τὸ τόσῳ χρήσιμον καὶ τόσῳ καλῶς ἐξυπηρετοῦν τὴν ἀπαραίτητον διὰ τὸ ἐμπόριον συγκοινωνίαν κατήντησεν εἰς τὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασιν εἰς ἣν τὸ βλέπομεν σήμερον.

Επὶ τέλους ὅμως ἦλθεν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν καὶ πάλιν αἱ ὁδοί μας θὰ ἀναλάβωσι τὴν προτέραν καὶ ἔτι καλλιτέραν κατάστασιν, διότι ἀποφάσει τῆς Γεν. Διοικήσεως οἱ εἰσπραττόμενοι φόροι ὁδοποιίας θὰ δαπανῶνται ἐπιτοπίως πρὸς διατήρησιν αὐτῶν καὶ κατασκευὴν νέων.

—==—

ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΗΣ χαρᾶς πληροφορούμεθα ὅτι τὸ κάλλιστον καὶ φέρελπι Συνεργατικὸν Σωματεῖον τῆς Λέσβου ἀπεφάσισε νὰ καταρτίσῃ ὀρχήστραν πνευστῶν ὀργάνων, οἵας ἐστερεῖτο μέχρι σήμερον ἡ Μυτιλήνη.

Ιδοὺ ἓν ἐπὶ πλέον ἔργον προόδου καὶ πολιτισμοῦ τοῦ ὁποίου, εἰσηγητὴς καὶ διοργανωτὴς καθίσταται τὸ ἐργατικώτατον καὶ κοινωφελέστατον Συνεργατικὸν Σωματεῖόν μας καὶ τὸ ὁποῖον θέλει πληρώσῃ ἓν μέγα κενὸν ἐν τῇ νήσῳ ἡμῶν.

Μία τοιαύτη ὀρχήστρα ἦτο ἀπαραίτητος διὰ μίαν πόλιν, ἥτις ἔχει ἀξιώσεις νὰ θεωρῆται καὶ νὰ εἶναι πολιτισμένη, διὸ καὶ ἀπὸ καρδίας συγχαίρομεν τὴν Διοικητικὴν τοῦ Σωματείου Επιτροπὴν διὰ τὴν λαμπρὰν καὶ φιλοπρόοδον αὐτῆς ἀπόφασιν.

Ηδη δὲν μένει παρὰ μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου νὰ συντρέξωμεν τὸ ὡραῖον τοῦτο ἔργον, οἱ δὲ νέοι μας νὰ σκεφθοῦν ὅτι ἄρχεται νέα ζωή, πολὺ διάφορος τῆς προτέρας δουλικῆς καὶ ταπεινόφρονος καὶ νὰ σπεύσωσι νὰ ἐγγραφῶσι καὶ παρακολουθήσωσι τὰ μαθήματα, ἵνα ἐντὸς ὀλίγου ἡ ὀρχήστρα καταρτισθῇ, ὡς δὲν ἀμφιβάλλομεν, τελείως.

—

Συνεργατικὸν Σωματεῖον Λέσβου

Μουσικὴ Σχολή

Τὸ Σωματεῖον ἀποφασίσαν τὴν σύστασιν Φιλαρμονικῆς "Bande" καὶ προσκαλεῖ ἐκ τῶν Μελῶν του καὶ μὴ τοιούτων πάντα θέλοντα νὰ λάβῃ μέρος εἰς αὐτὴν ὅπως προσέλθῃ μέχρι τῆς 1ης Φεβρουαρίου κατὰ τὰς ὥρας 6–8 μ. μ. εἰς τὸ Κέντρον τοῦ Σωματείου πρὸς συνεννόησιν.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
Ε. Α. ΔΟΥΚΑΡΟΥ
ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ
Οδὸς Αγίου Συμεὼν

Αδιάβροχα ἀγγλικά!
ΠΡΟΣΩΨΙΑ ΑΓΓΛΙΚΑ!!
Διαφόρων σχεδίων καὶ χρωμάτων
ΣΑΠΟΥΝΙΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ!!!
εἰς μεγάλην ποικιλίαν
ΕΦΘΑΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

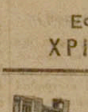

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
«Ο ΗΛΙΟΣ»
ΦΡΙΤΣ Ι. ΜΡΑΖ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ, — Οδὸς Βουναράκι.
Εκτελοῦνται παντὸς εἴδους φωτογραφικαὶ ἐργασίαι ἔν τε τῷ φωτογραφικῷ καταστήματι καὶ ἐξωτερικῶς.
Επίσης φωτογραφίαι φυσικοῦ μεγέθους μὲ ἰδιαίτερον ὅλως χρωματισμόν, κατὰ τὸ νέον σύστημα, πρωτοφανὴ ἐν Μυτιλήνῃ.
Τιμαὶ συγκαταβατικαὶ
Σπεύσατε εἰς τὸν «Ηλιον»